

— Struwentius, Struwentius; de naam echode in zijn gedachten als uit verre wijsche tijden.

Hendrik de huisknecht sukkelde verder door de stad, want Hermken Busse die ook op het hofje woonde was nu naar zijn werk en op karwei. Een vreemde liefhebberij van meneer, vond Hendrik, om zich met die kerels af te geven, met zoo'n doodgewonen verversknecht en met dien gekken prutser. Had hij zelf niet afgeluisterd dat meneer aan baas Borgerink verzekerde op hem als vasten klant te kunnen rekenen als hij Hermken aan 't werk hield? En ging er niet haast iedere maand iets ter reparatie naar het hofje?

Dien jongen snuiter met zijn buurvrouw zou hij anders eens in de gaten houden.

Hermken Busse werkte aan een gevel op den Brink. De ververskiel opgesjord tot om de lendenen stond hij boven aan een twintig sports ladder en hanteerde den verfkwast.

„Hé, doeur baoven,” riep de huisknecht met het hoofd in den nek terwijl hij zacht de ladder schudde.

Hermken voelde de lichte deining in zijn ladder, keek schuw naar beneden. En met den steel van zijn kwast op zijn borst tikkend: „hei'j mien neudig?”

„Jao, hierzoo,” wuifde Hendrik met den brief naar boven.

„Ik komme.”

Maar eerst deed Hermken nog een paar streken, keek nog eens naar zijn laatste werk en kwam dan, trede voor trede, de zacht zwiepende ladder af.

„Een brêef van meneer,” zei de huisknecht wat jaloersch.

Hermken Busse antwoordde niet, scheurde den omslag open, ontvouwde den brief als was het een document, hield hem een armlengte van zich af, neep de oogen wat toe en las halflied voor zich zelf: „Den Grootburger Hermken Busse deel ik. . . .”

't Was of zijn stemgeluid, inplaats van uit, in zijn mond gleed en wegzonk in zijn buik; al vager werd het, als het gerucht van iets dat voorbij gaat.

„Juust,” zei hij met een strak-ernstig gezicht, trok zich aan zijn treursnor, vouwde den brief op en borg hem dan in zijn pet.

„Zekers weer grootburgerdag hè?”

„Jao, as van olds,” klonk het onverschillig terwijl uit een koperen tabaksdoos een pruimpje werd genomen.

„Ie boft moeur met oew feestdag.”

Hermken keek den huisknecht minachtend aan, en bijtend vroeg hij:

„Bin iej' ook grootburger?”

„Nee,” zei Hendrik onnoozel.

„Nou, hold oew bek dan.”

En Hermken beklom de ladder weer, statig als steeg hij naar een troon.